

μονή καὶ τὸ κυνήγιον ἢ μόνον τοῦ διασκεδάσαις· εἶχε δὲ ἀποφασίσει ὅτι ποτὲ αὐτοῦ ζῶντος ἢ ἐν ταῖς πόλεσι διατριβὴ νὰ μὴ ἐξασθενίσῃ τὴν πειθαρχίαν τῶν ἀνικητῶν θωρακοφόρων λόχων του. Κατ' αὐτὸν, ἢ τε φρόνησις καὶ ἀρετὴ μόνον ὑπὸ τὴν σκηπὴν ὑπῆρχον· ἡ κακία δὲ καὶ ἡ ἀσυνεσία κατῴκουν ἐντὸς τῶν τειχῶν τῶν πόλεων καὶ τῶν μονίμων οἰκιῶν. Πρὸ τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ μάχης, ὁ Τιμοῦρ εἶχε φρονίμως παρασκευασθῇ εἰς μακρὸν πόλεμον, ὑπολογίζων ὅτι ἅπασαι αἱ δυνάμεις τοῦ ἐκτεταμένου κράτους τοῦ Βαγιαζήτου ἔμελλον νὰ τῷ ἀντιταχθῶσιν. Ἀλλὰ νικητὴς γενόμενος ἅπαξ, καὶ μετὰ τὴν πλήρη διάλυσιν τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ, οὐδόλως παρετήρησε τὴν ζωτικότητα τῶν διοικητικῶν θεσμῶν ἐφ' ὧν ἐβασίζετο ἡ ὀθωμανικὴ δύναμις, ἣν ἐσφαλμένως ἐνόμισεν ὡς ἔχουσιν μόνον βάσιν τὴν στρατιωτικὴν ἀνδρείαν φυλῆς κατ' αὐτὸν ἐξολοθρευθεῖσαις.

Ἀποχωρῶν ἀπὸ τῶν ἀνατολικῶν τῆς Ἀσίας ἐπαρχιῶν, ὁ Τιμοῦρ κατέστησε τὸν ἀνεψιὸν του, Μιρζὰ Χαλίλ, ἄμεστον κυριάρχην τῶν ὑποτελῶν κρατῶν Τραπεζοῦντος, Γεωργίας, Ἀρμενίας καὶ τῶν ὁρῶν τῶν Τουρκομάνων. Καὶ ἐν τῷ Μογγολικῷ κράτει ἐξεγερθεῖσαι ταραχαὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Τιμοῦρ, καὶ ἡ ἀναχώρησις τοῦ Μιρζὰ Χαλίλ πορευομένου ὅπως καθέξῃ τὸν θρόνον τῆς Σαμκράνσης, συνεχώρησαν τῷ Μικνουήλ ν' ἀποσιεῖται ἐξ ὀλοκλήρου τὸν ζυγὸν τῶν Τατάρων καὶ ν' ἀπαλλάξῃ τὴν χώραν του ἀπὸ τοῦ φόρου ὃν ἀπέτειν αὐτοῖς.

Μανουήλ ὁ Γ' ἀπέθανε τῷ 1417. Εἶχε νυμφευθῇ τὸ πρῶτον, τῷ 1377, τὴν Εὐδοξίαν ἐκ Γεωργίας, ἐξ ἧς ἕνα υἱὸν ἀπέκτησεν, Ἀλέξιον τὸν Α', μετὰ ταῦτα ἐνυμφεύθη Ἄνναν τὴν Φιλανθρωπινὴν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἐξ ἧς δὲν ἔλαβε τέκνα. Ὁ Ἀλέξιος παρέσχεν ὑποψίας ὅτι δῆθεν εἶχεν ἐπισπεύσει τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του.

(Ἐπεται ἡ συνέχεια)

Η ΑΡΓΥΡΑ ΦΙΛΙΣ.

I.

Πῶς ὁ Ὀκτάβιος ἔλαβε τρεῖς εὐχὰς ἀπιθάνους.

Ὁ δίφρος τοῦ κόμητος Ὀκταβίου δὲ Σουβρὰν ὡς βέλος διήρχετο μ' ὅλον τὸ πλῆθος τῶν ἀμαζῶν, αἵτινες περιέτρεχον τὴν μεγάλην λεωφόρον τῶν Ἡλυσίων πεδίων.

Ἦτο περὶ δυσμὰς θερμῆς ἡμέρας τοῦ Ματοῦ.

Ὁ κόμης Ὀκτάβιος, νέος ὥρατος εἴκοσι ἐπτὰ ἢ εἴκοσι ὀκτῶ ἐτῶν περίπου· μετὰ τὴν ὀμματοῦσίον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν μύστακα ἐστριμμένον, μετὰ εὖσμον σιγάρων εἰς τὰ χεῖλη, μετὰ πρόσωπον φαίδρον καὶ οὕτως εἶπεν βεβουθισμένον εἰς τὰς μαγευτικὰς φαντασίας τοῦ ἔαρος καὶ τῆς νεότητος, ὠδήγει τὸν Ἀγγλικὸν ἵππον τοῦ μετὰ κομψότητος καὶ ἐπιδεξιότητος τελείου εὐπατρίδου· πλησίον αὐτοῦ ἀκουμβισμένος καὶ μετὰ ἐσταυρωμένους τοὺς βραχίονας ἐκάθητο ὁ ὑπὸ τῆς τοῦ σοβαρὸς, προσεκτικὸς καὶ πρόθυμος εἰς τὰς διαταγὰς του. Καθ' ἐκάστην στιγμὴν ὁ κόμης διεσταύρου ἄλλοτε μὲν παρασημοφόρον τινὰ ἄμαζαν, ἄλλοτε μικρὸν δίφρον χαμηλὸν περικλείοντα φιλικὰ πρόσωπα... τότε, καὶ ἀναλόγως τοῦ προσώπου τὸ ὁποῖον συνήντα εἴτε κατοικῶν εἰς τὰς ἐρημίας τοῦ προαστείου Ἀγίου Γερμανοῦ ἢ εἰς τοὺς ἐρωτολήπτους τόπους τῆς συνοικίας Breda, προσέκλινε χαριέντως ἢ ἀπέτεινε διὰ τοῦ ἄκρου τῶν διὰ χειροκτίων περιβεβλημένων δακτύλων τοῦ ἀπλοῦν οἰκειότητος χαριετισμόν.

Ὁ Ὀκτάβιος δὲ Σουβρὰν ἦτο πολὺ κοινωνικὸς, καὶ εἶχεν ἀνατρέξει ὅλας τὰς τάξεις τῆς Παρισιανῆς κοινωνίας διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν φιλίαν ἐκείνην τοῦ ἀργύρου, ἢ τοῦ κασιτέρου, τὴν ὁποίαν ὀνομάζουσι τέρψιν. Μὴ ἐκπλήττεσθε λοιπὸν ἐάν κατὰ τὴν διόδον του συνέλεγε τόσην πληθὺν ἐκφραστικῶν βλεμμάτων, τερπνῶν μειδιημάτων καὶ τρυφερῶν χαριετισμῶν.

Εἶχε σχεδὸν διέλθει τὴν ἀψίδα τοῦ Θριάμβου διπλασιάζων δὲ τὴν ταχύτητα τῆς ἵππου· τῷ ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν Μαϊλλέτ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλωνίας· ἐκεῖ ἐφάνη ὡς νὰ ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν, μετὰ ταῦτα ῥίψας τοὺς χαλινούς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὑπηρετοῦ τοῦ ἐπὶ τῇ ἡσυχίᾳ ἐλαφρὸς ἐπὶ τῆς γῆς, ψάλλων ἁσμάτιόν τι τοῦ Ροσίν.

— Ὁ ἀπεριμένω ἐνταῦθα, κύριε Κόμη; ἤρωτησεν ὁ ὑπὸ τῆς τοῦ.

— Ὁχι, ἰωσήφ, ὀχι, μὴ με περιμένεις, διότι θὰ ἀργήσω πολὺ, εἶπεν ὁ Ὀκτάβιος μετὰ μειδιήματος τὸ ὁποῖον ἀπεκάλυψε λαμπροὺς ὀδόντας.

Ἡ ἐξησχημένη μύττη τοῦ Ἰωσήφ ὠσφράνθη ἐρωτικὴν τινα συνέντευξιν. Ὁθεν ὑπέλαβε μετὰ τρόπον λίαν κακην-τρεχῆ,

— Λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ μέγαρον;

— Ἀνωφελές, παιδί μου. Τὸ μέγαρον δὲν μοὶ ἀνῆκει πλέον.

— Τὸ μέγαρον... τοῦ Κυρίου κόμητος...

δὲν ἀνῆκει πλέον . . . εἰς τὸν κύριον κόμητα ; ἐ-
ψέλλισεν ὁ Ἰωσήφ μετ' ἐκπλήξεως μετριάσθεις
ὑπὸ σεβασμοῦ.

— Τὸ ἐπώλησα, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Σουβράν.

Καὶ ἐπρόσθεσε γελῶν καὶ ὁμιλῶν οὕτως εἰπεῖν
καθ' ἑαυτόν. « Ἐπρεπε νὰ πληρώσω τοὺς δανει-
στάς μου ! . . » Ὁ Ἰωσήφ ἐξέτεινεν εἰς τὸν ἀέρα
τοὺς δύο βραχίονάς του τρέμοντας ἀπὸ ἐκπλήξιν.

— Ὁ κύριος κόμης πληρώνει τοὺς δανειστάς
του ! εἶπε στρέφων τοὺς μεγάλους τεθορυβημέ-
νους ὀφθαλμούς του, οἵτινες ἔλεγον καθαρῶς. —
Ὁ ἀφανισμὸς ἄρά γε ἐπίκειται ;

— Ἀλλ' αὐστηρόν τι βλέμμα τοῦ κυρίου τοῦ ἐπέ-
βαλε σιγὴν εἰς τὰς ἀδικρήτους ἐρωτήσεις του,
ὅθεν ὁ πιστὸς θεράπων ἐπανέλκεν ἐν τῷ ἅμα,

— Ποῦ νὰ ὀδηγήσω τὸν δίφρον καὶ τὴν μίς
Arrar ;

— Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δουκὸς δὲ Βιλλερουᾶ.
Αὐτὸς ἠγόρασε τὰ ἐπιπλά μου καὶ τὰς ἀμά-
ξας μου.

— Καὶ τὸν δίφρον ἠγόρασε ; . . . καὶ τὴν μίς
Arrar ἐπίσης ; ἐψιθύρισεν ἡ ἀδύνατος φωνὴ
τοῦ ὑπηρετοῦ ἐτοίμου νὰ λειποθυμήσῃ ἀπὸ ἐκ-
πλήξιν.

Μετὰ ταῦτα αἰφνιδίως :

— Κεὶ ἐγὼ, κύριε ; ἐκέκραξεν αὐτὸς μετὰ
θλίψεως.

— Σὺ Ἰωσήφ ;

— Νεὶ κύριε καὶ ἐγὼ ; . . . ποῦ νὰ ὑπάγω ;

— Ἐ ! μά, ὅπου θέλεις φίλε μου.

— Ὅπου θέλω . . . ; ἐψιθύρισεν ὁ ὑπηρετὴς
ὅστις ἐφοβεῖτο νὰ ἐννοήσῃ.

— Βεβαίως δὲν ἔλαβες τοὺς μισθοὺς σου σή-
μερον τὸ πρῶτ' ;

— Μάλιστα, ὁ κύριος κόμης με τὴν συνήθη
γενναϊότητά του μοῦ τοὺς ἐπλήρωσε τριπλοῦς
καὶ τετραπλοῦς, διὰ τὸ ὁποῖον τὸν εὐχαριστῶ
ταπεινῶς, ἀλλὰ . . .

— Ἐ λοιπόν ;

— Ἀλλὰ . . . τοῦτο δὲν θὰ εἴπῃ τολμῶ νὰ
τὸ ἐλπίσω . . .

— Μὴν ἐλπίσης τίποτε, Ἰωσήφ. Τοῦτο θὰ εἴπῃ
ὅτι εἶσαι ἐλεῦθερος.

— Ἐλεῦθερος, κύριε, ἐγὼ ;

— Ἐλεῦθερος ὡς μία χελιδὼν.

Ὁ ὑπηρετὴς ἔγεινε χλωμός.

— Τότε ὁ κύριος με ἀποπέμπει ;

— Δὲν σὲ ἀποπέμπω ποσῶς, Ἰωσήφ, ἀλλὰ μὴ

ἔχων πλέον τὴν ἀνάγκην σου σὲ εἰδοποιῶ νὰ ζη-
τήσης ἀλλαχοῦ τύχην.

— Ὁ κύριος Κόμης ἔχει καμμίαν ἀφορμὴν νὰ
παραπονῇται διὰ τὴν ὑπηρεσίαν μου ;

— Ποσῶς, φίλε μου. Σὲ ἐγνώρισα πάντοτε μέ-
θυσον, ψεύστην καὶ ὀκνηρὸν, τοῦτο εἶναι ἀληθές·
ἀλλὰ τὰ ἐλαττώματά σου ταῦτα ἔμειναν ἐν σοὶ
εἰς στάσιμον κατὰστασιν, οὔτε ἡῤῥησαν οὔτε ἡλατ-
τώθησαν καὶ διὰ τοῦτο δὲν ὑπέφερα ὑπὲρ μέτρον·
ἐπὶ τέλους σὺ ἔχεις καλὸν τρόπον καὶ δὲν μοὶ
κλέπτεις πολλὰ, καθὼς οἱ συνάδελφοί σου... εἶσαι
ἀκόμη καλὸς ὑπηρετὴς καὶ οὕτως ὑπέγραψα τὸ
πιστοποιητικόν σου· μὴ φοβοῦ λοιπὸν καὶ κα-
λὴν τύχην !

— Ἀλλὰ, εἶπεν ἀκόμη ὁ Ἰωσήφ, ὅστις ἐτραύ-
λιζεν ὑπὸ λύπης, τί σκοπεύει νὰ κάμῃ ὁ κύριος ;
ποῦ θὰ κατοικήσῃ ;

— Διὰ τί ἐρωτᾷς, κύριε Ἰωσήφ ; εἶπεν ὁ κύ-
ριος δὲ Σουβράν διὰ τῆς ἀγερῶχου φωνῆς του.

Ὁ ὑπηρετὴς τόσον κατεπτοήθη ὑπὸ τῶν ὑψη-
λοφρόνων βλεμμάτων τοῦ κυρίου του, ὥστε ἀποῦ
προσέκλινε μέχρις ἐδάφους ἀνέβη ταχέως εἰς
τὸν δίφρον, ἔστρεψε τοὺς χαλινούς καὶ ἀνελήφθη
χωρὶς νὰ προφέρῃ οὔτε λέξιν.

Ὁ κόμης μείνας μόνος ἐκύτταξε τὸ ὥρολό-
γιόν του.

— Ὡ ! εἶπε μετ' ἀνυπομονησίας, πολλὴ ἐβιάσθην
πρέπει νὰ περιμεῖνω ἀκόμη μίαν ὥραν . . .
καὶ δὲν ἔχω πῶς νὰ περάσω τὸν καιρόν ! . . . Ἐ-
χασμουρήθη καὶ με βήματα βραδέα εἰσῆλθεν
εἰς ἔρημόν τινα δενδροστοιχίαν. Ἡ διαυγὴς καὶ
εὐώδης ἀτμοσφαῖρα ὑπεβοήθει τὴν βλάστησιν
τῶν ἀνανεουμένων δένδρων, ὁ ἀὴρ ἦτο δροσερώ-
τατος.

Αἱ ἀόριστοι αὐταὶ ἀναθυμιάσεις τοῦ ἔαρος ἔ-
χουν μεθυσικάς τινας δυνάμεις· ἐμβάλλουν εἰς τὰς
νέας ψυχὰς ζύμην ἀνησυχῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ἀνα-
ζωογονοῦν τὰς τέως ἀποκαμωμένας· ὀλίγον κατ'
ὀλίγον ἀνέκφραστός τις ἱλαρότης διεπέρασε τὴν
καρδίαν τοῦ Ὀκταβίου, ἥτις ἐβουθίσθη εἰς ἔκστα-
σιν καὶ εἰσέδυσεν εἰς τὴν γλυκεῖαν κατωφέρειαν
τῆς ἀναμνήσεως.

Ἐν ἀκαρεῖ ἀνεμνήσθη ὅλης τοῦ τῆς ζωῆς καὶ
ἀναμφιβόλως ἡ ἐξέτασις αὕτη τῷ ἐνέπνευσεν εὐχα-
ρέστους ἰδέας· διότι πτωχὴ τις, ἥτις κατὰ τύ-
χην διήρχετο τότε μετ' ἀδύνατόν τι βρέφος κρε-
μάμενον εἰς τοὺς ἀπεξηραμένους κόλπους τῆς
ἐπλησίας ἐλκυσθεῖσα ἐκ τῆς ἱλαρᾶς ἐκφράσεως

τῆς φυσιογνωμίας του καὶ τῷ ἔτεινε σιωπηλῶς τὴν χεῖρα.

Ὁ Ὀκτάβιος ἐσπλαγχνίσθη τὴν ἰσχνὴν καὶ χλωμὴν αὐτὴν μορφήν, ἐζήτησεν εἰς τὰ θυλάκιά του καὶ εὗρε μὲ μεγάλην του ἐκπληξιν εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ γελεκίου του λησμονηθέν τι λουδοβίκιον.

— Ἰδοὺ, καλὴ μου γυναῖκα, τῇ εἶπε δίδων αὐτὸ εἰς τὴν πτωχὴν· εἶναι τὸ τελευταῖόν μου...

— Θὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸν διὰ σᾶς, ἐπιθύρῃσεν ἡ πτωχὴ πλήρης χαρᾶς, καὶ θὰ σᾶς δώσῃ πλοῦτη.

Ὁ κόμης, ὅστις ἤδη ἐξηκολούθει τὸν περίπατόν του, ἐστράφη μὲ ἀνεσταλμένας ὀφρῦς.

— Κράτησε δι' ἐσὲ τὰς ἀνοήτους αὐτὰς εὐχὰς σου, ἀνέκραξε μετ' ὀργῆς.

Ἡ πτωχὴ γυνὴ τὸν ἐνόμισε τρελλὸν καὶ ἔφυγε ταχέως. Ὁ Ὀκτάβιος ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του μὲ ἀνυψωμένους τοὺς ὤμους καὶ προσεπάθει νὰ ἐπανεῦρῃ τὴν διακοπεῖσαν ὀνειροπόλησίν του. Τὴν φορὰν ταύτην ἀνεκάλει εἰς τὴν μνήμην του τὰς εἰκόνας τῶν γυναικῶν, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀγαπήσει, καὶ ὅλαι αὗται αἱ ἀκτινοβόλοι νόμφοι τῆς νεότητός του, φάλαγξ ῥοδόχρους καὶ μειδιδῶσα, κατάλογος ἀτελείωτος ὡς ἐκεῖνος τοῦ Don Juan, ἤρχισαν νὰ ἐξέρχονται ἐκ τοῦ κιβωτίου τῆς μνήμης του.

Ἡ μὲν μετὰ θορυβώδους χάριτος, εὐθυμος, μὲ λευκοὺς ὀδόντας καὶ μὲ λακκάκια μὲ ὀφθαλμοὺς μέλανος ἀδάμαντος ἀφελεῖς καὶ σκωπτικούς συγχρόνως καὶ μὲ φωνὴν κορδαλαῦ μεθυμένου ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Ἡ ἄλλη, μεγαλοπρεπὴς ὡς σκυθρωπὸν ἄγαλμα, ἀκίνητος, χωμένη εἰς βελουδα καὶ τρίχαπτα καὶ παρχιδίδουσα μετ' ἀμεριμνησίας μεγάλης κυρίας τοὺς μαρμαροειδεῖς ὤμους τῆς εἰς τὰς ἀκτῖνας τῶν φώτων τοῦ χοροῦ, καὶ μὲ πρόσωπον ἀγέρωχον εἰς τοὺς περιέργους ὀφθαλμοὺς τῆς κακολογίας.

Ἄλλη, ἥτις εἰργάζετο πλησίον τῆς μητρὸς τῆς ἐνώπιον τῆς θούχου ἐστίας, εἰς τὴν λάμπιν ἐργασικοῦ φωτὸς εἶναι ἡ κατὰ φαντασίαν νέα κόρη, ἡ μὲ πρόσωπον καθαρὸν καὶ γαληνιαῖον ὥραία παρθένος. . . Οὐδεὶς ἤξεύρει ὅτι τὸ σῶμά της ἀνατριχιάζει εἰς τὸν ἐλάχιστον ἐξωθεν κρότον, ὅτι τὰ μεγάλα χαμηλωμένα βλέφαρά της ἀποκρύπτουσιν ὀφθαλμοὺς κοκκίνους ἐκ τῆς ἀγρυπνίας καὶ κοίλους ἐκ τῶν ἐλέγχων τῆς συνειδήσεως, καὶ ὅτι ἐκάστη ῥαφὴ τῆς βελόνης τῆς εἶναι

ἡ συνένοχος καταστρεπτικῶν ἰδεῶν καὶ μυστικῶν θλίψεων. . .

Ἐκατὸν ἴσως ἄλλαι ὀφεί, ἑκατὸν μορφὰι γυναικῶν ἀκτινοβόλων ἢ ἀπηλπισμένων διήρχοντο ἐνώπιον τοῦ Ὀκταβίου, χωρὶς νὰ τοῦ διεγείρῳσιν οὐδὲν ἄλλο ἢ ἐνθύμῳσιν τινὰ κολακευτικὴν, ἐγωῖστικὸν τι αἰσθημα ἱκανοποιηθείσης ματαιότητος. Οὐδεμία ἐξ τούτων ἐταράχθη, οὐδεμία λύπη διήγειρε τὸ στήθος του, οὐδὲ ἐν τῶν γλυκῶν τούτων ὀνομάτων, τὰ ὁποῖα ὡς μαργαρίται ἐπεσαν εἰς τὴν ἄβυσσον τοῦ παρελθόντος, ἐτάραξε τὸ εἰς τὰς ἀρτηρίας του αἷμα.

Τότε καὶ διὰ πρώτην φορὰν παρατήρησεν ὅτι δὲν εἶχεν ἀγαπήσει. Ὁ ἀληθὴς ἔρως ὁμοιάζει πρὸς λέοντα τῆς ἐρήμου· ἔχει ἀγροίκους ὑπερφηφάνειας· καθὼς αὐτὸς δὲν συγχάζει εἰμὴ μόνον τὰς ἐρημίας καὶ φεύγει τὰς καρδίας τὰς ὑπὸ τῶν ἀνοήτων καὶ ἐφημέρων φαντασιοπληξιδῶν καὶ τοῦ παρακολουθοῦντος αὐτὰς κόρου μαρανθείσας.

— Ἐλεημοσύνη, καλέ μου κύριε, τὸν διέκοψε λυπητερά τις φωνή.

Ἦτο τυφλὸς τις ἐπαίτης, ὅστις καθήμενος ἐπὶ τοῦ χεῖλους μιᾶς τάφρου συνέλεγε μετ' εὐχαριστήσεως τὰς ἀκτῖνας τοῦ δύνοντος ἡλίου. Τὰ λευκὰ μαλλία του ἐκυμάτουν εἰς τὴν γυμνὴν κεφαλὴν του, καὶ εὐζωῖα τις ὅλως ὕλικὴ ἐλάμπρυνε τὸ ἀπεσκληρυμένον καὶ μαυρισμένον ἐκ τοῦ ἡλιοκαύματος πρόσωπόν του.

Ὁ κόμης τὸν ἐθεώρησε μετὰ περιεργείας. Μετὰ ταῦτα, ἀφοῦ ματαίως ἐζήτησε τὰ θηλάκιά του ἐξέβλεν ἀδάμαντά τινα ἀκτινοβολοῦντα ἐπὶ τοῦ δακτύλου του καὶ τὸν ἔθεσεν εἰς τὴν χεῖρα τοῦ γέροντος.

— Ἐν δακτυλίδιον, ἀνέκραξεν ὁ γέρων ἐκπληγείς.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Ὀκτάβιος. Δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ σοῦ δώσω.

— Ὁ θεὸς νὰ σ' εὐλογήσῃ! ἀνέκραξεν ὁ τυφλός, καὶ νὰ σὲ κάμῃ νὰ ζήσης εὐτυχὴς καὶ νὰ φθάσῃς τοὺς χρόνους μου.

— Πάλιν! εἶπεν ὁ κόμης. Τί εἶδος εὐχῶν ἔχουν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι; . . . Τί ἡλικίαν ἔχεις, καλέ μου ἄνθρωπε; ἠρώτησε τὸν τυφλόν.

— Ἐβδομήκοντα ἔτη, κύριε!

— Ἐβδομήκοντα ἔτων δυστυχίαν καὶ βάσανα, ἐμουρμούρισε ὁ Ὀκτάβιος. Ἀθλιέστατον χάρισμα ζητεῖς δι' ἐμὲ παρὰ τῆς θείας Προνοίας. Εὐρίσκεις λοιπὸν ὑποφερτὴν τὴν ζωὴν αὐτὴν, καλέ μου ἄνθρωπε;

— Ἐχει καὶ στιγμὰς καλὰς, εἶπεν ὁ πτωχὸς Ὁ Ὀκτάβιος τὸν ἐκύταξε μετὰ θαυμασμοῦ.

— Ἠγάπησας, ὅταν ἦσουν νέος; . . . Ἐννοῶ βέβαια μὲ ἔρωτα;

— Ὁ γέρον ἐμειδίασε μελαγχολικῶς καὶ αἱ ἄχροι παρειαὶ τοῦ ἐχρωματίσθησαν ὡς ἀπαύγασμα παρελθούσης εὐτυχίας.

— Μάλιστα, ἐψιθύρισε, χαϊδεύων χάριν διασκεδάσεως τὸν σκύλον του, μάλιστα, ἡγάπησα... καθὼς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

Ὁ κόμης ἀπεμακρύνθη σκεπτόμενος

— Καθὼς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι! ἐπανέλαβε χαμηλοφώνως. Μήπως εἶμαι ἐξαίρεσις ἐγὼ; μήπως ἔχω μίαν αἴσθησιν ὀλιγωτέραν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων; ἐν τούτοις μοι φαίνεται ὅτι ἐὰν τὴν ἀνεύρισκον, « ἐκείνην » . . .

— Ἐν σολδίον, ἐὰν εὐαρεστῇσθε! τὸν διέκοψεν ἓν παιδίον, τὸ ὁποῖον ἀπὸ πέντε λεπτῶν τῆς ὥρας περιετριγύριζε τὸν Ὀκτάβιον.

— Ἄ! εἶπεν ὁ κόμης, τοῦτο δὲν ὑποφέρεται, δὲν εἶμαι ἐν ἀσφαλεῖ ἐνταῦθα εἰς κάθε βῆμά μου βλαστάνουν καὶ πτωχοί . . . Δὲν ἔχω τίποτε πλέον . . . ἄφησέ με ἤσυχον.

Τὸ παιδίον ἀπεμακρύνθη δυσαρεστῇσθαι, δὲ ὁ Ὀκτάβιος μετενόησε διὰ τὸν ἀπότομον τρόπον του.

— Ἐμπρὸς εἶπεν ἔχω ἀκόμη τοῦτο. — Καὶ τὰ βλέμματά του ἐρρίφθησαν ἐπὶ μάλιστα τινος ἐκ μηλέας τετορνευμένης, διὰ τῆς ὁποίας ἐρράπιζε τὸν ἀέρα βαδίζων. — Τὸ ἀντικείμενον τοῦτο τῆς τέχνης δὲν θὰ μὲ χρειασθῇ ποσῶς εἰς τὸ νέον ταξίδιον τὸ ὁποῖον ἐπεχείρησα. Μικρὲ! ἐφώνασε. Τὸ παιδίον ἔτρεξεν εἰς τὸν ἄχρον τῆς γλυκείας αὐτῆς φωνῆς.

— Λάβε τὴν βάρβον ταύτην, τῷ εἶπεν ὁ Ὀκτάβιος. Ὁ μικρὸς ἐνόμιζεν ὅτι τὸν περιέπαιζε καὶ ὕψωσε τοὺς μεγάλους κυανοὺς ὀφθαλμούς του πεφοβισμένως ἐπὶ τοῦ νέου.

— Λάβε λοιπὸν, ἐπανέλαβεν ἡδέως ὁ κόμης. Δὲν βλέπεις ὅτι εἶναι ἀπὸ χρυσόν;

Τὸ παιδίον μὲ ὕψος πεφοβισμένον ἔλαβε τὸ βάρβδιον καὶ ἔμεινεν ἀκίνητον εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, θεωρῶν τὸν Ὀκτάβιον ἀπομακρυνόμενον μὲ βραδέα βήματα. Μετὰ ταῦτα αἰφνιδίως τῷ ἐφώνασε διὰ τῆς ἀνθηρᾶς καὶ λυγρᾶς φωνῆς του.

— Εἴθε νὰ σταθῇς εὐτυχῶς εἰς τὸν γάμον σου! . . .

Ὁ κόμης ἐγέλασεν.

— Ἴδου ἀκόμη μία εὐχὴ, εἶπεν, ἥτις ποτὲ δὲν θὰ ἐκπληρωθῇ. Εἰς τὸν γάμον μου! . . . τῶντι

ἔχω μίαν μνηστῆν, ἥτις μὲ περιμένει καὶ ὀνομάζεται θάνατος! ἀλλὰ πρέπει νὰ περιμένῃ ἀκόμη ἕως εἴκοσι λεπτά μέχρις ὅτου πῶς τὸ τελευταῖόν μου σιγάρον καὶ ἐτοιμάσω τὰ τῆς ἀναχωρήσεώς μου.

Ἦναψε σιγάρον ἀβάνης ξηρὸν καὶ εὖσμον.

— Διάβωλε! εἶπεν αἴφνης, μοι φαίνεται ὅτι βλέπω ἐκεῖ κάτω τὸ βακκενδοτοειδὲς σκιαγράφημα τετάρτου τινος πτωχοῦ . . . Ἄς ἀφήσωμεν τὸν δρόμον τοῦτον. Δὲν εἶμαι ποσῶς δεισιδαίμων, ἀλλ' ὁ χειμαρρὸς τούτων τῶν εὐχῶν ὅστις ἀπὸ ἐνὸς τετάρτου ῥέει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου ἀρχίζει νὰ μὲ τρομάξῃ . . . ἄλλως τε ἐπὶ τέλους θὰ εὐρεθῶ ἐπίσης γυμνὸς ὡς ὁ πνευματώδης Χασάν Mussel, καὶ εἰς τὴν ἐκτεταμένην ἐξιστόρησιν τῆς ζωῆς μου δὲν θέλω ἄσεμνον τέλος.

Οὕτως ὁ κόμης δὲ Σουβρὰν διασχίσας τὸ δάσος εἰσῆλθεν εἰς τὰ ἐνδότερα αὐτοῦ.

II

Ὁ Κόμης δὲ Σουβρὰν δίδει ἐν τέλος.

Ἐν τούτοις ὁ Ὀκτάβιος ἐπανελάμβανε παρὰ τὴν θέλησίν του τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ μικροῦ ἐπαίτου. . . Οἱ λόγοι οὗτοι τῷ ἐνέπνευσαν νέαν τινὰ ιδέαν, ἥτις τῷ ἐφάνετο παράδοξος.

— Τὸν γάμον μου! διανοεῖτο. Πῶς δὲν ἐσκέφθην διὰ τοῦτο προηγήτερα ἴσως εἶναι ποικιλία τις εὐτυχίας, ἥτις διέφυγεν ἀπὸ ἐμὲ, ὅστις καυχώμαι ὅτι τὰς ἐγνώρισα ὅλας, ἀπ' ἐμὲ τὸν ὁποῖον ὀνομάζουν ἄνθρωπον κατ' ἐξαίρεσιν εὐτυχῇ. Τίς ἡξέυρει! . . . Ἐσωτερικὴ τις γαλήνη, εἰρηνικὴ καὶ ἐνησυχολημένη ζωὴ, ὡραία τρυφερά τέκνα, τὰ ὁποῖα κρέμνεται εἰς τὸν λαιμόν σου, νέα καὶ ὡραία γυνὴ σεμνὴ καὶ σώφρων. . . καθὼς « ἐκείνη » . . . Ἐμπρὸς, ἀκόμη ἐξακολουθεῖ ἡ πείσμων αὐτῇ φαντασίᾳ. . . ἔπαθα τὸ πάθημα τῶν πολυαναγνωστῶν ἐκείνων οἵτινες διαφυλάττουσι μὲν εἰς τὴν μνήμην των ἀξιοσημειωτόν τι χωρίον, ἢ ἔντεχον τινὰ φράσιν, ἢ εὐφρέσι τι ἀπόφθεγμα, δὲν δύνανται ὅμως καὶ νὰ ἐνθυμηθῶσι πότε καὶ ποῦ τὸ ἀνέγνωσαν!

Οὕτω καὶ ἄνθρωποι τινες ἐπιπόλαιοι. Μορφή τις τοὺς ἐκπλήττει ἢ τοὺς συγκινεῖ; σταματῶσι, τὴν θαυμάζουσι καὶ τὴν ἐμβάλλουσι ἐν ἀγνοίᾳ των εἰς σκοτεινὴν τινὰ θήκην τοῦ ἐγκεφάλου των. Μετὰ παρέλευσιν δὲ χρόνου ἡμέραν τινὰ ἢ στιγμὴν καθ' ἣν οὐδόλως σκέπτονται περὶ αὐτῆς, ἢ αὐτὴ φυσιογνωμία φανερώνεται εἰς τὸ πνεῦμά των καθαρὰ καὶ φανερά, χωρὶς νὰ δύνωνται νὰ

τῇ δώσωσιν ἐν ὄνομα ἢ νὰ ὀρίσωσιν ἀκριβῶς εἰς ποίαν περίστασιν εὐρέθησαν μετ' αὐτῆς. Αὐτὸ τοῦτο συνέβαινε καὶ εἰς τὸν Ὀκτάβιον. Ἰπῆρχεν εἰς τι μέρος, — ποῦ; δὲν τὸ ἤξευρεν, — τερπνόν τι πρόσωπον γυναικὸς τὸ ὁποῖον ἔκρινεν ἄξιον νὰ ἀγαπήσῃ. Ἐνίοτε εἰς τὰς σπανίας στιγμὰς τοῦ βεμβασμοῦ καὶ τῆς ἀγρυπνίας του ὥραία ξανθὰ μαλλία περιτριγυρίζοντα ὠσειδῆς πρόσωπον ἀρχαγγέλου, δύο μεγάλοι ὀφθαλμοὶ γλαυκοὶ περικοσμούμενοι ἀπὸ μεγάλας μαύρας βλεφαρίδας καὶ προσηλωμένοι ἐπ' αὐτοῦ μετ' ἀνεκφράστου τρυφερότητος ἔκλινον ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου του. Τοῦτο δὲν ἦτο ποσῶς ὄνειρον τῆς φαντασίας; τοῦ ἦτον ἀνάμνησις πραγματικῆ. Τὴν γυναῖκα αὐτὴν τὴν εἶχεν ἰδεῖ, τῆς εἶχεν ὁμιλήσει, εἶχεν αἰσθανθῇ διαβαίνων πλησίον της μυτικὴν τινα ταρχήν, ἔρως ἢ αἰσθημα κατέλαβε τὰ βαθύτερα μέρη τῆς καρδίας του. — Μετὰ ταῦτα ἐχωρίσθησαν, ὁ καθεὶς ἐπανέλαβε τὸν δρόμον του καὶ ὁ Ὀκτάβιος ἐν τῷ μέσῳ τῆς καταστρεπτικῆς ταύτης συγκινήσεως καθ' ἣν αἱ ὥραι του διήρχοντο ἐξατμιζόμεναι εἰς ὅλα τὰ ζωηρὰ χωνευτήρια τῆς Παρισιανῆς ζωῆς, ὁ Ὀκτάβιος εἶχε λησμονήσῃ τὴν γλυκεῖαν καὶ πετώσαν ταύτην ὀπτασίαν, ἥτις δὲν τοῦ ἐπανήρχετο πλέον εἰμὴ κατὰ σπάνια διαλείμματα καὶ τότε πάλιν ἀμέτῳ ἐγένετο ἀόρατος.

Καὶ ἰδοὺ σήμερον εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην στιγμὴν καθ' ἣν ἰσοστάθμιζε τὸ παρελθόν του, ἐνῷ ἐξεπλήττετο καὶ δυσηρεστεῖτο διὰ τὸ κενὸν τῆς καρδίας του, ἐνῷ ἀνεκάτῳ τὴν τέφραν του, ἰδοὺ ἀνεῦρε τεμάχιον χρυσοῦ λησμονηθέν... Ἡσθάνετο ὅτι τὴν γυναῖκα αὐτὴν τὴν εἶχεν ἀγαπήσει· καὶ τίς ἤξευρε; τὴν ἀγαπᾷ ἔτις ἀκόμη... ἀλλ' εἰς ποῖον τόπον, κατὰ ποίαν ἐποχὴν τὴν εἶχε συναντήσῃ; τοῦτο ἀδυνατεῖ ἡ μνήμη του νὰ τὸ ἐνθυμηθῇ ἡσθάνετο μόνον ὅτι τὴν εἶχεν ἰδεῖ εἰς περιστάσεις ὀλεθρίας· διότι μετὰ τῆς εἰκόνης του προσεκollᾶτο εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Ὀκταβίου ἀόριστός τις ἰδέα σφοδρᾶς δοκιμασίας φυσικῶν πόνων.

— Ἐξ ἁπαντος, ἀνέκραζεν ἐπὶ τέλους μετὰ λύπης, εἶναι καιρὸς νὰ δώσω ἐν τέλος, διότι ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ! νομίζω ὅτι παιδικίζω... Δὲν λατρεύω « ἓνα ἄγγελον, μίαν ἄγνωστον γυναῖκα » ὡς νενήλως τις, ἢ μᾶλλον δὲν πλάττω ἰδανικὸν τινα ἔρωτα ὅμοιον τῶν οἰκοτρόφων νεανίδων, αἵτινες ὀνειροπολοῦσι σύζυγον μὲ μύστακα καὶ χωρὶς χιονίστρας;

Ἦρχι σε νὰ γελαῖς βεβαιωμένως καὶ ἐκύτταζε

περίξ του· εὐρίσκετο εἰς ἄδενδρόν τι μέρος τοῦ δάτους ἐρημον καὶ σιωπηλὸν, ὅπου βεβαίως οὐδένα κίνδυνον ἔτρεχε νὰ διαταραχθῇ. Βοηθεῖα τῆς φαντασίας, ἡδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι εὐρίσκετο εἰς ἀπάτητον δάσος τῆς Ἀμερικῆς.

Χλιαρὸς ἄνεμος ἐκίνει τὸ ἀνθρὸν φύλλωμα καὶ ἐξύπνα εἰς κάθε του βίτην τὸ ζωηρὸν κελάδημα τῶν ἁλίων πτηνῶν, ἐνῷ αἱ τελευταῖαι ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου διερχόμεναι ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον ἐν σχήματι σμικροτάτων πορφυροειδῶν ταινιῶν ἔπιπτον ἐπὶ τῆς γλῶσσης. Μικρὰ νέφη λευκὰ καὶ κόκκινα διέτρεχον εἰς τὰ βαθύτερα μέρη τοῦ οὐρανοῦ.

— Τί ὥραία ἡμέρα! εἶπεν ὁ κόμης ἀναπνέων μὲ πλήρη ἐλευθερίαν τὰς τρυφηλὰς εὐωδίας τῆς εὐόσμου ταύτης ἀτμοσφαίρας· νομίζω ὅτι εἶναι ἐπιτήδες δι' ἐμέ. Ὡ φιλόσοφοι! ἄπειροι τοῦ κόσμου, οἵτινες ἐν τῇ αὐτοχειρίᾳ ὑποθέτετε ταρχήν ἐγκεφάλου! διατὶ νὰ μὴ δύνασθε ταύτην τὴν στιγμὴν νὰ πιάσῃτε τὸν σφυγμὸν μου! Βεβαίως δὲν εἰμαι οὔτε τρελλός, οὔτε ἀπληγισμένος· αἰσθάνομαι ἀκμαίως ὅλας τὰς δυνάμεις μου, καὶ ἐν τούτοις αἰσθάνομαι πραγματικὴν χαρὰν σκεπτόμενος ὅτι μέλλω νὰ κοιμηθῶ διὰ παντός ἐν τῷ μέσῳ τούτων τῶν εὐωδιῶν καὶ τῶν ἀκτίνων.

Ὀμιλῶν ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς του ὀλόγυρά του, ὡς ἂν ἐζήτηι τι, καὶ εἶδε παμμεγέθη τινα δρῦν ἥτις ἡμικεκυφῖα ἐπὶ τοῦ ἀδένδρου μέρους ἐκίνει τὰ φύλλα της μὲ εὐχάριστον κρότον.

— Ἰδοὺ ὅτι μοὶ χρειάζεται, εἶπεν ὁ Ὀκτάβιος πλησιάζων.

Καὶ ἐνῷ ἐζήταζε τὸ δένδρον μετὰ τινος μειδιάματος παρετήρησεν ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ του χαρακτῆρας ἐσκαλισμένους διὰ τῆς ἄκρας μαχαίριδιου. Ὁ κόμης ἔθεσε τὰς διόπτρας του καὶ ἀνέγνωσε

« 30 Μαΐου 1846 »

— Περίεργον! ἀλλὰ σήμερον, εἶπεν, εἶναι ἡ 30 Μαΐου 1846! Τί σημαίνει αὕτη ἡ ἡμερομηνία; Μήπως ἡ εἰμαρμένη τὴν ὁποίαν ὑπέθετον πάντοτε ὡς ἀνάδοχόν μου ἐξέτεινε τὴν χάριν της διὰ νὰ μοὶ δείξῃ τὴν δρῦν ἐπὶ τῆς ὁποίας μέλλω νὰ κρεμάσω τὸ θνητὸν σῶμά μου; . . . Ἄν ἔχῃ οὕτως, ἅς δυσπιστήσωμεν, διότι ἀναμφιβόλως ὁ κλάδος θὰ σπάσῃ.

Ἀνέβη μετ' εὐκνησίας εἰς τὸ δένδρον καὶ ἐκρεμάσθη ἐκ τῶν δύο βραχιόνων ἀπὸ τοῦ κυριωτέρου κλάδου ὅστις ἐξετείνετο μέλας καὶ τραχὺς ἐπὶ τοῦ ἀδένδρου μέρους τοῦ δάσους.

Ὁ κλάδος οὔτε κἀν ἐλύγισε.

— Καλὰ! εἶπεν ὁ Ὀκτάβιος, ἀφιέμενος καὶ πίπτων κάτω, ἡ ἀνάδοχός μου δὲν ἀναμιγνύεται ποσῶς ἐνταῦθα . . . Δύο ἐρωμένοι ἐλθόντες ἐνταῦθα σήμερον τὸ πρῶτ' ἠθέλησαν ἴσως νὰ διακωλύσωσι τὴν ἐνθύμησιν τῆς συνεντεύξεώς των. Τοῦτο ταιριάζει εἰς τὴν ἡλικίαν δέκα ὁκτὼ ἢ εἴκοσιν ἐτῶν, πόσον θελκτικὸν εἶναι . . . Δυστυχῆ τέκνα! ἐὰν ἐπανελθῇτε αὔριον, ἀφιβάλλω πολὺ ἂν θὰ ἐκλέξητε αὐτὸ τοῦτο τὸ μέρος διὰ ν' ἀνταλλάξητε τὰς ἐκμυστηρεύσεις σας. . . . Ἐν τούτοις, εἶναι καιρὸς διὰ τὸ ἔργον!

Ἐξέβαλε τὸν λαιμοδέτην του καὶ ἤρχιζε νὰ ἐτοιμάζῃ τὸν βρόχον.

— Καὶ ὅμως, ἐξηκολούθησε, ἰδοὺ στιγμή καπάλληλος, διὰ νὰ συνθέσῃ τις ἐν ἐλεγεῖον εἰς ἀλεξανδρινούς στίχους, μὲ διεσταυρωμένην ὁμοιοκαταληξίαν . . . Πᾶς ἄνθρωπος ἀξιοσέβαστος πρέπει ν' ἀπολαμβάνῃ τὴν τελευταίαν ταύτην εὐχαρίστησιν . . . Ἀλλ' ὁ καιρὸς μοὶ λείπει, καὶ οὕτω πεζογραφικῶς θ' ἀποχωρετήσω τὸν βίον.

Στιγμαί τινες τὸν ἐχώριζον ἀκόμη τῆς ὥρας τὴν ὁποίαν εἶχεν ὀρίσει διὰ τὸν θάνατόν του· ἀκούμβησεν εἰς τὴν θρῶν καὶ ἐπερίμενεν. Ὅστις δὴποτε ἤθελε παρατηρήσει τὴν ἥσυχον φυσιογνωμίαν του καὶ τὸ σκωπτικὸν μειδίαμά του ἤθελε τὸν ἐκλάβει ὡς ὀκνηρόν τινα ποιητὴν, ὅστις ἐμπνέεται ἐκ τοῦ ἡλίου καὶ ζῇ μετ' εὐφροσύνης.

— Οὐρανὲ καὶ γῆ, σὰς ἀποχαιρετῶ, διενόηθη ὁ Ὀκτάβιος. Οὐδὲν νέον ἔχετε νὰ μοὶ προσφέρητε, ὅθεν σὰς ἀφίνω πρὶν ἢ ὁ κόρος μ' ἐκνευρίσῃ, καὶ ἡ πληγὴς μὲ κατακυριεύσῃ. Ἀναχωρῶ νέος, ἀκμαίος, ὑπερήφανος καὶ χαρίεις! δὲν θὰ ἴδω πίπτοντας οὔτε τοὺς ὀδόντας μου, οὔτε τὰ μαλλία μου, οὔτε τὰς ἐντυπώσεις μου, ἐὰν μ' ἐμεινῃν τινες· περιφρονῶ τὰ γηρατεῖα μὲ τοὺς κατάρρους καὶ τοὺς ρευματισμούς των. Ὑγιαίνετε, ἀγαπητὰ λαμπρὰ Παρίσια, ποίησις ὑλοποιηθεῖσα, ὄν ἰδανικόν! Εἰς ἀνταμοιβὴν τῶν χαρίτων σου, ὦ μεταγενεστέρα Δανάη, σοὶ πρέπει ὅχι βροχὴ, ἀλλὰ καταιγὶς χρυσῇ . . . Μετεμορφώθην εἰς κατακλυσμὸν καὶ σὺ μὲ κατεχόρτασας διὰ τῶν θωπειῶν σου . . . Ὑγιαίνετε, Παρίσια! Αὔριον θὰ στολίσω τὴν τρίτην σελίδα τῶν ἐφημερίδων σου μεταξὺ δυστυχοῦς τινος μαθητοῦ καὶ ἐγκαταλειφθεῖσης τινος ραπτρίας Πολ-
λὰ θὰ εἰκάσωσι περὶ τῆς « ἀποτροπαίου, ἀποφάσεώς μου, . . . » μεθαύριον θὰ λησμονήσουν ὅτι ὑπῆρξα. Γυναῖκες μὲ καθαρὸν μέτωπον, ὦ-

ραῖαι φαρμακεροὶ ἄγγελοι, θυγατέρες τῆς Εὐας καὶ τοῦ Ὀφews, σεῖς οἵτινες τόσον ἐρασμίως μὲ ἠπατήσατε καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἐγὼ τόσον εὐσυνειδήτως ἀνταπέδωκα τὴν ἀπιστίαν, Ὑγιαίνετε! Σεῖς ὅλοι τέλος, ὦ φίλοι μου, ἐχθροί μου, χρεώσται μου, τοκογλύφοι μου, τετράς παριστάνουσα ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἀποτροπαῖον πρᾶγμα, σὰς ἀφίνω ἄνευ ἐντροπῆς· δὲν θὰ μὲ ἴδῃτε βαδίζοντα πεζόν, φέροντα πῖλον λυγδωμένον καὶ ἐνδύματα ἐμβαλ-λωμένα ἢ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. . . . Δὲν θὰ ἔχῃτε τὴν μεγίστην ἱκανοποίησιν ν' ἀνακράξητε· « ὁ πτωχὸς οὗτος κόμης . . . τὸ προεῖπον ἐγὼ! » . . . Προσφιλεῖς συμπαῖκτορες, τὸ παιγνίδιον δὲν μὲ διασκεδάζει πλέον, μιμοῦμαι τὸν Καρολομάγνον . . . καὶ πηγαίνω νὰ ἐξετάσω ἐὰν τὰ ἀδόξενα περὶ καλλιτέρου τινος κόσμου ἔχουν ὑπόστασιν.

Ἡ θηλειὰ εἶχε γείνει.

Ὁ Ὀκτάβιος ἔμεινε στιγμὰς τινὰς σκεπτόμενος, ἡ δὲ σαρκαστικὴ μορφή του ἔλαβεν ἔκφρασιν ἀβρήτου ἡδύτητος, σχεδὸν συννοίας. . . . Εἶδος τι στεναγμοῦ ἐξέφυγε τῶν χειλέων του, καὶ δάκρυ ἔλαμψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ἐδίσταζεν;

Ὁχι. Ἀλλὰ χαρίεσσά τις εἰκὼν γυναικὸς τῷ ἦλθε κατὰ νοῦν καὶ τῷ ἐφάνη ὅτι ἡ ἄγνωστος αὐτῇ γυνὴ προσήλου ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα θλιβερὰς μομφῆς.

Ἦτο παροδικὴ λάμψις.

Ὁ Ὀκτάβιος δὲ Σουβρὰν ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν του διὰ νὰ διώξῃ τὴν ἐπίμονον ὀπτασίαν καὶ τὸ ἀμέριμον μειδίαμά του ἐπεφάνη ἐπὶ τῶν χειλέων του.

Ἐτίναξεν ἐλαφρῶς τὰ σκονισμένα ὑποδήματά του, διεπέρασε τὴν χεῖρά του εἰς τὰ μαλλία του καὶ ἔδεσε στερεῶς τὸν λαιμοδέτην του εἰς τὸν κλάδον τῆς δρυός.

Μετὰ ταῦτα ἀφοῦ παρετήρησεν ὅτι ὁ ὠροδείκτης τοῦ ὥρολογίου του ἐδείκνυνεν ἀκριβῶς τὴν ἑκτὴν ὥραν, ἔβριψε τὸ σιγάρων του, ἐπέρασε τὸν βρόχον περὶ τὸν λαιμόν του καὶ ἐτινάχθη εἰς τὴν αἰωνιότητα.

(Ἔπεται ἡ συνέχεια.)